

по-низка. Марко вървеше на сила. Закачаше се за страничните клони. Пъшкеше. Пжтеката съвсемъ се изгуби. Изведнажъ Марко спрѣ средъ гжстия габъръ. Бѣше, навѣрно, следъ полунощъ.

Гората спѣше. Птицитѣ спѣха. Вѣтърътъ спѣше. Месечината гледаше уплашена.

— Кжде сме? — попитахъ азъ.

— Въ Китай, — каза угриженъ вече братъ ми.

— Ще чакаме тукъ до съмнало, — казахъ азъ и седнахъ.

Братъ ми нищо не каза. Месечината се скри задъ облакъ. Свѣтътъ, луннитѣ клони потънаха въ мрака. Азъ, братъ ми и Марко не можехме изведнажъ да се видимъ. Ние стояхме като въ подземното царство на змея, тамъ, де то нѣма ни слънце, ни хора. Полека почнахъ да виждамъ. Марко стоеше като изрѣзанъ отъ сивъ картонъ. Той не се поклащаше. Мислѣше нѣщо или бѣше много уплашенъ. Далечъ се чу лай на кучета.

— Трѣбва да има наблизо село, — каза братъ ми и отъ гърба на Марко се покатери на габѣра. Почна да оглежда наоколо.

— Село! — тихо извика той и посочи въ нощта. — Дано е Казанка. Още свѣтятъ огньове тамъ.

Той слѣзе. И тръгнахме съ мжка презъ габѣра, по посока на селото.

*

Ние спрѣхме предъ дълбока пропастъ. А трѣваше да се бърза, докато има будни хора въ селото. Тръгнахъ напредъ, да опитамъ дали може да се слѣзе.

